

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 603/2012-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť R. A., Z., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., Advokátska kancelária, Z., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 To 56/2011 zo 7. apríla 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 7/2012 z 18. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. A. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júla 2012 doručená sťažnosť R. A. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 4 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 56/2011 zo 7. apríla 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo 7/2012 z 18. apríla 2012.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je osobou, proti ktorej bol vydaný štátnym zástupcom Úradu verejnej prokuratúry Wiener Neustadt zo 16. decembra 2009 európsky zatýkací rozkaz (ďalej len „EZR“) sp. zn. 5 St 388/09 pre účely jeho vydania do Rakúskej republiky na trestné stíhanie pre trestný čin krádeže vlámaním a vstupom s priťažujúcimi okolnosťami a pre trestný čin obchodovania s odcudzenými vozidlami podľa príslušných ustanovení Trestného zákona Rakúskej republiky. Krajský súd uznesením sp. zn. 3 Ntc 1/2010 z 31. marca 2010 rozhodol podľa § 21 ods. 1 zákona č. 403/2004 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o EZR“), že EZR sa vykoná pre účely vydania sťažovateľa na trestné stíhanie. Vo vzťahu k trestnému činu obchodovania s odcudzenými vozidlami vo formulácii EZR sa rozhodovať nebude. Zároveň podľa § 27 zákona o EZR odložil jeho realizáciu do právoplatného skončenia trestných vecí sťažovateľa vrátane výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody v prípade jeho uloženia vedených na Okresnom súde Zvolen (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 T 112/09 a Okresnej prokuratúre Zvolen (ďalej len „okresná prokuratúra“) pod sp. zn. 3 Pv 265/09.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu z 31. marca 2010 podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Tost 13/2010 z 28. júna 2010. Najvyšší súd rozhodol o sťažnosti podanej sťažovateľom tak, že EZR na sťažovateľa sa vykoná pre skutky kvalifikované ako zločin krádeže vlámaním a vstupom s priťažujúcimi okolnosťami a zároveň podľa § 27 zákona o EZR odložil jeho realizáciu do právoplatného skončenia trestného stíhania sťažovateľa v trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 5 T 112/09. Najvyšší súd na rozdiel od krajského súdu už neodložil realizáciu EZR do skončenia trestnej veci sťažovateľa vedenej na okresnej prokuratúre pod

sp. zn. 3 Pv 265/09 pre zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

3. Následne bola na sťažovateľa podaná obžaloba prokurátora okresnej prokuratúry sp. zn. 3 Pv 265/09 z 13. septembra 2010 pre zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 111/2010 zo 6. decembra 2010 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania tohto zločinu, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere troch rokov, ktorého výkon bol podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona podmienene odložený s uložením probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe štyroch rokov. Podstata tohto skutku spočívala v tom, že sťažovateľ nakladal s konkrétne určeným osobným motorovým vozidlom v úmysle ho zatajiť a zakryť jeho pôvod v trestnom čine. Zároveň však uvedené osobné motorové vozidlo pochádza z trestnej činnosti (krádeže) spáchanej na území Rakúskej republiky, pre ktorú (okrem ďalších skutkov) je sťažovateľ trestne stíhaný rakúskymi justičnými orgánmi a pre ktorú im bol sťažovateľ vydaný pre účely trestného stíhania na základe EZR.

Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu zo 6. decembra 2010 odvolanie, ktoré krajský súd uznesením sp. zn. 2 To 56/2011 zo 7. apríla 2011 zamietol ako nedôvodné.

Sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu podal proti uzneseniu krajského súdu zo 7. apríla 2011 dovolanie, ktoré odôvodnil podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku. Najvyšší súd po oboznámení sa s obsahom dovolania a argumentáciou sťažovateľa dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania uplatnené sťažovateľom podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku, a preto dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

4. Z opísaného priebehu veci vyplýva, že proti sťažovateľovi sa viedli dve trestné konania – jedno rakúskymi justičnými orgánmi pre trestný čin krádeže niekoľkých osobných motorových vozidiel (pre ktorý bol na sťažovateľa vydaný EZR, ktorý slovenské

justičné orgány čiastočne akceptovali) a druhé slovenskými justičnými orgánmi pre zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona. V obidvoch trestných konaniach však išlo o totožný predmet útoku – osobné motorové vozidlo „...“. Sťažovateľ vyjadril názor o neprípustnosti súbežného trestného stíhania jednej osoby pre trestný čin krádeže a zároveň legalizácie príjmu z trestnej činnosti v súvislosti s totožným predmetom týchto skutkov. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 13/2010 z 28. júna 2010, ktorý rozhodoval o jeho sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 1/2010 z 31. marca 2010 o realizácii EZR na sťažovateľa. Najvyšší súd v tejto súvislosti uviedol: *„Naproti tomu páchatel'om zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 nášho Trestného zákona môže byť ktokoľvek, okrem páchatel'a, ktorý vec získal iným trestným činom. Vzhľadom k tomu trestné stíhanie menovaného vedené vyšetrovateľom vo Zvolene (pre zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti, pozn.) nie je dôvodné.“* Tento právny názor sa podľa sťažovateľa premietol aj do II. časti výroku uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 13/2010, v rámci ktorého už najvyšší súd na rozdiel od krajského súdu neodložil realizáciu EZR do právoplatného skončenia trestného stíhania vo veci vedenej okresnou prokuratúrou pod sp. zn. 3 Pv 265/09.

Naproti tomu v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 7/2012 z 18. apríla 2012 je vyjadrený protichodný názor, t. j. že trestné stíhanie sťažovateľa pre krádež vedené v Rakúsku nie je prekážkou jeho stíhania pre zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti, aj keď ide o ten istý predmet útoku – osobné motorové vozidlo. Konanie spočívajúce v zakrytí jeho pôvodu v trestnom čine je iným samostatným skutkom, aj keď ide o ten istý predmet útoku.

Podľa sťažovateľa je *„korektný a ústavne konformný“* právny názor najvyššieho súdu prezentovaný v uznesení sp. zn. 6 Tost 13/2010 z 28. júna 2010, pretože ak je *„... trestne stíhaný ako páchatel' pre krádež vo vzťahu ku konkrétnemu osobnému motorovému vozidlu rakúskymi justičnými orgánmi a pre účely tohto trestného stíhania bol aj vydaný justičnými orgánmi Slovenskej republiky, nemôže byť za dispozíciu s týmto istým vozidlom trestne stíhaný aj ako páchatel' trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti“*.

Sťažovateľ takto zhrnul svoje námietky proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 To 56/2011 zo 7. apríla 2011 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 7/2012 z 18. apríla 2012 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“):

„Sťažovateľ má za teda to, že najvyšší súd a ani krajský súd jasným, zrozumiteľným a preskúmateľným spôsobom neozrejmili najmä úvahy, na základe ktorých dospeli k záverom o naplnení zákonom predpokladanej vedomosti obvineného o pôvode legalizovanej veci (súčiastok, dielov, vozidla), to znamená nie vedomosť o tom, že na opravu použité veci sú zrejme odlišné ako pôvodné, ale vedomosť (jednoznačnú a spoľahlivú), že tieto pochádzajú z konkrétnej trestnej činnosti spáchanej na území Rakúskej republiky.

Obdobne tak neboli uvedenými súdmi predpísaným a ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnené úvahy, na podklade ktorých je možné voči fyzickej osobe obvinenej z trestného činu krádeže osobného motorového vozidla v Rakúskej republike vyvodit' súčasne trestnú zodpovednosť pre zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 Trestného zákona v súvislosti s nakladaním s týmto vozidlom, resp. dielmi a súčiastkami pochádzajúcimi z uvedeného vozidla, keď túto zodpovednosť vylúčil iný senát Najvyššieho súdu SR v konaní o európskom zatýkacom rozkaze.“

Sťažovateľ v závere sťažnosti poukázal tiež na to, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ako aj krajského súdu spôsobuje nestabilitu v otázke realizácie výkonu EZR. Najvyšší súd, ktorý rozhodoval uznesením sp. zn. 6 Tost 13/2010 z 28. júna 2010 o sťažnosti sťažovateľa ako vyžiadanej osoby proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 1/2010 z 31. marca 2010, totiž neodložil realizáciu EZR do skončenia trestného stíhania sťažovateľa pre zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a b) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Sťažovateľ však bol následne rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 111/2010 zo 6. decembra 2010 uznaný vinným zo spáchania tohto zločinu, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere troch rokov, ktorého výkon bol podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona podmienene odložený s uložením probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe štyroch rokov.

Správnosť tohto rozsudku bola potvrdená napadnutým uznesením krajského súdu, ktorý rozhodoval o odvolaní sťažovateľa, a následne aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorý odmietol dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu zo 7. apríla 2011. Výkon trestu odňatia slobody s probačným dohľadom je pritom reálne možný iba za predpokladu, že sa odsúdený nachádza na území Slovenskej republiky. V prípade výkonu EZR na základe uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 13/2010 z 28. júna 2010 a vydania sťažovateľa do Rakúska preto nebude možné realizovať uložený trest odňatia slobody s probačným dohľadom.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti takýmto nálezom:

„1. Základné práva sťažovateľa R. A. na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, tiež právo sťažovateľa na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, boli konaním a rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 2To 56/2011, zo 07. apríla 2011 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Tdo 7/2012, z 18. apríla 2012 p o r u š e n é .

2. Zrušuje sa uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. apríla 2012, spis. zn. 3 Tdo 7/2012, a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 7. apríla 2011, spis. zn. 2 To 56/2011, a vec sa v rozsahu zrušenia vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici, aby o nej znovu konal a rozhodol.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 426/08, III. ÚS 175/2012).

8. Podstata sťažnosti sa týka nesúhlasu sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu a krajského súdu, podľa ktorého trestné stíhanie sťažovateľa pre trestný čin krádeže (vedené v Rakúsku) nepredstavuje prekážku, ktorá by bránila trestnému stíhaniu sťažovateľa pre zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti, aj keď ide o ten istý predmet

útoke – osobné motorové vozidlo. Podľa sťažovateľa krajský súd a najvyšší súd napadnuté uznesenia nedostatočne odôvodnili, pretože z nich nie sú zrejmé úvahy, na základe ktorých dospeli k záveru o vedomosti sťažovateľa o pôvode osobného motorového vozidla v trestnej činnosti ako znaku skutkovej podstaty zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti. Zároveň sťažovateľ poukazuje na to, že v prípade realizácie EZR a jeho vydania do Rakúska mu bude znemožnený výkon trestu odňatia slobody s probačným dohľadom uložený rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 111/2010 zo 6. decembra 2010 za zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti.

Tieto nedostatky mali mať za následok porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 49 a čl. 50 ods. 4 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ v petite sťažnosti navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie týchto práv sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu a najvyššieho súdu, a súčasne žiada, aby ústavný súd zrušil tieto rozhodnutia a vec vrátil v rozsahu zrušenia krajskému súdu.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

9. Ústavný súd najprv preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 T 111/2010 zo 6. decembra 2010 ako nedôvodné, a potom podrobil kontrole aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) alebo ak by v prípade opravných

konaní všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím, čo však nie je evidentne prípad sťažovateľa.

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09, I. ÚS 51/2010). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

10. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti najprv vo vzťahu ku krajskému súdu nezistil nič, čo by robilo napadnuté uznesenie krajského súdu ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu. Napadnuté uznesenie je vnútorne logické, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu a rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie uznesenia (§ 176 ods. 2 Trestného poriadku). Rozhodnutie primerane reaguje na odvolacie námietky

sťažovateľa a jeho obhajcu a jeho zistenia a závery vychádzajú z faktov, listinných dôkazov – fotodokumentácie z obhliadky motorového vozidla a dopravnej nehody, úradného záznamu týkajúceho sa rozdielov motorového vozidla, ako aj odborného vyjadrenia kriminalistického expertízneho ústavu a znaleckého posudku tohto ústavu. Z týchto dôkazných prostriedkov krajský súd považoval aj za preukázanú vedomostnú stránku sťažovateľa o pôvode motorového vozidla. Krajský súd preto nemal pochybnosti o správnosti skutkových zistení okresného súdu a o tom, že sťažovateľ svojím konaním naplnil znaky skutkovej podstaty zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti. Krajský súd preto vyhodnotil odvolanie sťažovateľa ako nedôvodné.

Navyše, ústavný súd nemôže nahrádzať právomoc všeobecných súdov, ktoré rozhodujú v trestnoprávných veciach (čl. 142 ods. 1 ústavy), a keďže z obsahu rozhodnutia nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi označeným základným právom sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením krajského súdu (ktorý nie je v žiadnom prípade arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený), sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Obdobne je sťažnosť zjavne neopodstatnená aj vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, ktorý odmietol dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Z odôvodnenia sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplývajú zákonné dôvody, pre ktoré najvyšší súd dovolanie odmietol. Najvyšší súd posudzoval uznesenie krajského súdu z hľadiska sťažovateľom vymedzených dovolacích otázok [sťažovateľ tvrdil, že krajský súd a aj okresný súd sa nedostatočne vysporiadali s preukázaním subjektívnej stránky zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti z hľadiska vedomosti sťažovateľa o pôvode vozidla, v dôsledku čoho krajský súd vec údajne nesprávne právne posúdil podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, zároveň považoval rozhodnutia všeobecných súdov v tejto otázke za nedostatočne odôvodnené, čo považoval sťažovateľ za zásadné porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného

poriadku]. Sťažovateľ tiež vyjadril svoj názor, že trestné stíhanie vedené proti nemu v Rakúsku pre krádež je prekážkou jeho trestného postihu v prerokovávanej veci, pretože predmetom útoku je to isté motorové vozidlo. K týmto sťažovateľom namietaným dovolacím dôvodom sa najvyšší súd v napadnutom uznesení vyjadril a zaujal k nim jasné, no plne korektné stanovisko. Najvyšší súd zrozumiteľne vyvrátil argumentáciu sťažovateľa o tom, že nevedel o pôvode vozidla, a to napriek jeho zreteľným úpravám, a neopomenul ani objasniť rozdiely medzi trestným činom krádeže a legalizácie príjmu z trestnej činnosti, z čoho vyplynula nesprávnosť tvrdenia sťažovateľa o nemožnosti jeho postihu z dôvodu trestného stíhania vedeného proti nemu v Rakúsku pre krádež. V závere preto konštatoval, že závery krajského súdu (a aj okresného súdu) boli správne, preto napokon dovolanie sťažovateľa odmietol.

Ústavný súd po preskúmaní rozhodnutia najvyššieho súdu je toho názoru, že rozhodnutie nie je svojvoľné a arbitrárne, a preto ani v tomto prípade nemá žiadny relevantný dôvod prehodnocovať jeho obsah, resp. korigovať jeho závery. Keďže najvyšší súd nezistil danosť ani jedného z dôvodov uplatnených sťažovateľom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku a dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, ústavný súd konštatuje, že tieto skutočnosti nesignalizujú žiadnu možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Sťažovateľ namietal v sťažnosti tiež neistotu v súvislosti s výkonom podmienčne odloženého trestu odňatia slobody s probačným dohľadom v prípade jeho vydania do Rakúska, pretože v takom prípade nebude možné vykonávať nad ním kontrolu podľa § 51 ods. 5 Trestného zákona a § 418 a § 419 Trestného poriadku. Táto situácia je však fakticky na prospech sťažovateľa, ktorého úlohou nie je domáhať sa zabezpečenia realizácie tohto trestu. Bude preto povinnosťou príslušných všeobecných súdov Slovenskej republiky zabezpečiť reálny výkon tohto trestu. Z uvedeného dôvodu táto nedôslednosť nemohla spôsobiť porušenie označených práv sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol aj vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu tak, že sťažnosť sťažovateľa tiež odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

12. Sťažovateľ namieta tiež porušenie základných práv podľa čl. 47 ods. 1 ústavy a čl. 50 ods. 4 ústavy, ktoré zaručujú právo odoprieť výpoveď, resp. právo obvineného odoprieť výpoveď. V sťažnosti však neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali možnému porušeniu týchto práv, pretože jej obsah sa vzťahuje iba na porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň ústavný súd ani nezistil v napadnutých rozhodnutiach krajského súdu a najvyššieho súdu žiaden nedostatok, ktorý by signalizoval možné porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 1 ústavy a čl. 50 ods. 4 ústavy.

Rovnaké stanovisko platí aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažovateľ sťažnosť v tejto časti bližšie neodôvodňuje, jeho argumentácia sa týka porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 T 111/2010 zo 6. decembra 2010 uznesením zo 7. apríla 2011, t. j. po štyroch mesiacoch, čo nevzbudzuje žiadne pochybnosti o možných zbytočných prietáhoch v konaní. Najvyšší súd rozhodol o dovolaní proti uzneseniu krajského súdu zo 7. apríla 2011 uznesením z 18. apríla 2012, t. j. po roku, čo predstavuje dlhšie časové obdobie. Najvyšší súd však rozhodoval o dovolaní ako mimoriadnom opravnom prostriedku a preskúmaval dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým už bola trestná vec sťažovateľa právoplatne skončená. Samotná dĺžka konania najvyššieho súdu o dovolaní proti uzneseniu krajského súdu preto nepredstavuje porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd preto hodnotí sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Čo sa týka namietaného porušenia čl. 49 ústavy, ústavný súd konštatuje, že aj v tejto časti je sťažnosť zjavne neopodstatnená. Článok 49 ústavy vyjadruje jeden z princípov právneho štátu, požiadavku zákonnosti v trestnom práve a vymedzuje podmienky trestnej zodpovednosti a požiadavku presného zákonného vymedzenia druhu a intenzity trestných sankcií. Podľa ustanovenia tohto článku len Národná rada Slovenskej republiky môže zákonom ustanoviť, čo je trestný čin, aké sú podmienky trestnej zodpovednosti a aký trest a za akých podmienok možno za spáchanie trestného činu uložiť. Trestný zákon musí obsahovať uzavretý katalóg trestných činov a uzavretý katalóg trestov a súčasne zákaz analógie v neprospech páchatel'a, čím štát stanovuje zákonné limity obmedzenia základných práv a slobôd občanov (obdobne napr. II. ÚS 241/06).

14. Keďže sťažnosť bola v celom rozsahu odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2012